

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, Zwolle; Dr K. Fernhout, Vriesland; Prof. Dr F. W. Groshede, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Lox, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr A. Ringnalda, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wiedinga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentieën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Pinksteren. — Uit de Schrift: Stroomen op het droge. (Jez. 44:3 en 4). — Zending en Evangelisatie: De betekenis der Jeruzalense Conferentie. II. — Popul. Wet. Schetsen: Wetenschap en Levensvreugd. II. — Kerkelijk Leven in Ned.-Indië: Wanneer zullen we eindelijk gehoor vinden? — Perschoonw. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

PINKSTEREN.

In de wereld brandt hevig en fel het konflikt tussen enkeling en gemeenschap.

Aan alle hoeken van het menselijke leven wordt de roos gloed tegen het hemelgewelf zichtbaar.

En moge het zijn alsof het roode schijnsel aan het verbleken is, dit speelt nog niet, dat het verterende vuur van het konflikt voor goed is gedoofd.

Wij hebben een periode achter ons, waarin het individu souverain kraaide over de gemeenschap.

Wij zijn thans een periode binnengetreden, waarin de gemeenschap het individu wil steunen om zijn wijngaard aan zich te trekken.

De steenen in de nieuwe wijken van onze groote steden spreken ervan.

Handel en industrie werpen zich op de massa-produktie om daardoor het individu in zijn niften te belemmeren.

Zelfs het „zich uitleven“, waarover men het legendarisch zoo druk heeft, moet gebeuren in den kneel der organisatie, volgens artikel zooveel en zooveel van het vastgestelde reglement, binnen de grenzen van een kamp of langs de lange kronkeling van een optocht. Men trekt de paradijzen der natuur door gelijk olifanten de wildernis in kudden, en gelijk zwaluwen de hemelstreken in zwermen.

Oeconomische stelsels worden gefantaseerd, waarin de enkeling van allen eigendom wordt beroofd. Er wordt propaganda gevoerd voor een staatsbemoeiing, welke de persoonlijkheid rechteloos maakt.

Ook van de religie beproeft men een fabrikaat te maken, dat zijn afnemers vindt bij het groote publiek.

Tot hoelang dit zal doorgaan kan niet worden voorspeld.

Maar eens komt het keerpunt.

Dan neemt het individu wraak.

Dan overwint het voor een tijd weer de gemeenschap.

Zoo draait het rad der geschiedenis om en om.

Het konflikt tussen enkeling en gemeenschap slaat telkens opnieuw uit.

Het brandt tot den jongsten dag.

Men zou de betekenis van Pinksteren naar beneden halen, wanneer men daarin zag een pacificatie tussen enkeling en gemeenschap.

Zijn hoog geestelijk karakter zou daardoor worden miskend.

Het zou niet langer wezen het feest van den Heiligen Geest.

En toch kan Pinksteren nooit worden verstaan, wanneer men de tegenstelling tussen individu en gemeenschap niet in het oog houdt.

Het heeft iets te zeggen, dat in heel het Oude Testament een woord voor gemeenschap ontbreekt. Er wordt gesproken van „vergadering“, „samenkomst“, „gemeente“. Maar daardoor wordt steeds

iets tijdelijks uitgedrukt. Het ziet op het bijeenkomen van menschen gedurende korten tijd om dan weer uiteen te gaan.

Maar van „gemeenschap“, het blijvende, maakt slechts het Nieuwe Testament melding.

En het is ongetwijfeld meer dan opmerkelijk, dat daarvan vooral wordt gewaagd bij de uitstorting van den Heiligen Geest. Van de Pinkstergemeente wordt medegedeeld, dat zij volhardende was in de leer der apostelen en in de gemeenschap en in de breking des broods en in de gebeden (Hand. 2:42). Die gemeenschap strekt zich ook uit tot het gebruik der aardsche goederen. „Allen die geloofden waren bijeen en hadden alle dingen gemeen.“ (Hand. 2:44).

Al mag men nu het buitengewone van dien toestand nimmer voorbij zien, al mag men dit leven der eerste christenen niet als een model beschouwen, waarvan de kerk door de eeuwen heen een copie heeft te leveren, het is niettemin symbool en profetie van wat de Geest door Zijn uitgieting werkte en nog werken zal.

Hij heeft zich op den Pinksterdag geopenbaard als de Geest der gemeenschap.

Die gemeenschap is niet alleen een lengte- of breedtebegrip. Zij geeft niet alleen te kennen, dat er velen door den Geest zijn saamgebracht en worden saamgehouden.

Zij vertolkt ook een dieptebegrip. Zij dient om de innigheid der verbinding van den verlost mens met God tot uitdrukking te brengen.

Maar dit dieptebegrip mag toch niet worden losgemaakt van het lengte- en breedtebegrip.

Die gemeenschap is een alzijdige.

En zij is vrucht van Pinksteren.

Bid Paulus in zijn zegengroet aan het slot van den tweeden Korintherbrief de genade van den Heere Jezus Christus en de liefde van God allen toe, hij mag krachtens zijn apostolisch ambt over de Nieuw-Testamentische Kerk de gemeenschap des Heiligen Geestes uitspreken.

In de teedere stemming, waarin hij zijn brief aan de Filippenzen schrijft, doet hij een beroep op de geestelijke werkelijkheid van de Geestesgemeenschap, die zich uitent moet in het saamhorigheidsgevoel en het eenheidsbetoon der geloovigen. „Indien er dan eenige vertroosting is in Christus, indien er eenige troost is der liefde, indien er eenige gemeenschap is des Geestes, indien er eenige innerlijke bewegingen en ontfermingen zijn, zoo vervult mijn blijdschap, dat gij moogt eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen zijnde (2:1, 2).“

De geloovige onder het Oude Verbond had den Heiligen Geest slechts gekend als de Geest van den enkeling.

Of hoogstens als de Geest van een groep, wanneer Hij als Geest der profetie vaardig werd over eenige profeten.

Een enkele maal als Geest van het volk, wien smarten werden aangedaan, waarom Hij in een tegenpartijder veranderde en tegen Israël streed.

Maar Zijn heilswerkzaamheid concentreerde zich toch op den enkeling.

En voor dien enkeling was Hij ook Geest der gemeenschap.

Sterk komt dat uit in de roerende bede van

David: „Verwerp mij niet van Uw aangezicht en neem Uw Heiligen Geest niet van mij.“ (Ps 51:13).

David was het zich bewust, dat, indien de Geest van hem werd weggenomen, de gemeenschap met zijn God een einde nam. Dan werd hij weggeslingerd uit de genadige tegenwoordigheid Gods. Dan wachtte hem de onzalige scheiding.

Daarin stond David natuurlijk niet alleen.

Dat was zoo voor ieder kind van God onder de oude bedeeeling.

De Geest betekende voor hem gemeenschap met God.

Doch persoonlijke gemeenschap.

Niet gemeenschappelijke gemeenschap.

Dit is de glorie van het Pinksterfeest, dat de Heilige Geest Zich openbaarde als de Geest der gemeenschappelijke gemeenschap.

Daarom danke Hij niet neder op Petrus of Johannes, maar op al de vergaderden in het hagebouw van den tempel.

Daarom nam Hij de godvruchtige mannen „van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn“ door het talenwonder in de gemeenschap op.

Daarom begon Hij op dien dag niet den discipelkring met duizenden uit te breiden, maar een nieuwe menscheid te vergaderen.

De nieuwe-menscheidsgemeenschap was geboren.

Dat is voortaan de gemeenschap.

En als de Geest van die gemeenschap was Hij aan Israël niet bekend geweest.

De profeten hadden Hem van verre vermoed.

Doch eerst nu werd Hij uitgieten.

Eer kon het ook niet, omdat Christus nog niet was verheerlijkt.

In Israël wilde Christus zich vernederen.

Maar in de wereld wilde Hij Zich van uit den hemel verheerlijken, omdat Hij verheerlijkt was bij den Vader.

Doordat Hij de Geest werd der nieuwe-menscheidsgemeenschap, hield de Heilige Geest echter niet op de Geest van den enkeling te zijn.

Hij lost den enkeling niet in de gemeenschap op.

Maar Hij voegt den enkeling als een edelsteen in de kroon der gemeenschap in.

Den enkeling geeft Hij genade en daarmee waarde.

Deze behoudt die waarde afgedacht van de gemeenschap, gelijk een diamant zijn glans niet verliest, doordat hij niet in een diadeem wordt gezet.

Doch in de gemeenschap komt hij te glorieuzer uit.

Het gemeenschapswerk van den Geest heft Zijn persoonlijk werk niet op.

Nog altijd wederbaart Hij afzonderlijk ieder, wiens naam geschreven staat in het boek des levens.

Nog altijd leidt Hij ieder persoonlijk, voor wien Christus is gestorven en verheerlijkt.

Nog altijd bidt Hij in een ieder persoonlijk, die zelf niet weet te bidden gelijk het betaamt.

Nog altijd heiligt Hij ieder persoonlijk, die het hartelijk begeert.

Zijn persoonlijk gemeenschapswerk is juist na de bemelvaart van Christus nog verinnigd.

Want van den geloovigen na den Pinksterdag sprak Christus: „stroomden des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien.“ (Joh. 7:39).

Maar in verbinding daarmee volbrengt Hij Zijn werk in de nieuwe-menscheidsgemeenschap.